

Náhrada škody - smlouva o výstavbě v režimu zákona č. 40/1964 Sb.

Pojem „náklady, jejichž potřeba vyvstala v důsledku specifických požadavků druhé strany“, nelze vykládat tak, že jde pouze o náklady, k jejichž vzniku dala druhá strana výslovný pokyn, nýbrž je třeba tento pojem vykládat s ohledem na konkrétní okolnosti případu i tak, že tyto náklady mohou vzniknout zahájením činností potřebných k realizaci projektu, o němž potenciální smluvní strany jednájí, a s jejichž zahájením byla druhá smluvní strana srozuměna (toto se vztahuje pouze k problematice předsmluvní odpovědnosti judikované v režimu dnes již neúčinné právní úpravy zákona č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník, ve znění účinném k 31. 12. 2013).

Skutečnost, že odvolací soud v odůvodnění rozsudku reaguje na argumentaci odvolatele a doplňuje shodné právní posouzení soudu prvního stupně o další argument, který není obsažen v rozsudku soudu prvního stupně, nemůže samo o sobě způsobit překvapivost rozhodnutí.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 23 Cdo 836/2021-358 ze dne 27.5.2021)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobkyně UTC Promotion, s. r. o., se sídlem v P., zastoupené Mgr. P.K., advokátkou se sídlem v P., proti žalovanému Bytovému družstvu Žerotínova 54, se sídlem v P., zastoupenému Mgr. D.Ch., advokátem se sídlem v B., o zaplacení částky 311 884 Kč s příslušenstvím, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 80 Cm 114/2010, o dovolání žalovaného proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 3. 11. 2020, č. j. 4 Cmo 240/2019-340, 4 Cmo 241/2019, tak, že dovolání žalovaného se zamítá.

Z odůvodnění:

Městský soud v Praze jako soud prvního stupně rozsudkem ze dne 16. 5. 2019, č. j. 80 Cm 114/2010-286, ve znění doplňujícího usnesení ze dne 13. 6. 2019, č. j. 80 Cm 114/2010-300, uložil žalovanému zaplatit žalobkyni v záhlaví uvedenou částku s příslušenstvím a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Soud prvního stupně vycházel z následujícího skutkového stavu. Žalovaný se rozhodl oslovit investory a vybrat nejvhodnějšího z nich pro provedení rekonstrukce budovy, které je vlastníkem, za přenechání půdního prostoru k vestavbě nových půdních bytů. Žalobkyně se rozhodla ucházet o získání půdního prostoru a její předložená cenová nabídka převyšovala konkurenční nabídky v tom, že nabízela renovaci sklepních prostor a refinancování; stala se tak vítěznou nabídkou. Žalobkyně byla členskou schůzí dne 14. 3. 2007 schválena jako investor budoucích prací; místopředseda představenstva kontaktoval představitele vítězné firmy a zahájil s nimi jednání o návrhu smlouvy; požadoval rovněž bližší specifikaci nabídky, rozpočet stavebních prací rekonstrukce domu byl předložen s aktualizací cen k datu 30. 5. 2008. V měsících červnu až srpnu 2007 byli členové družstva informováni o úkonech, které prováděla žalobkyně, konkrétně o vyřizování a podmínkách hypotečního úvěru, následně v listopadu 2007 o jeho schválení, o zpracování Prohlášení vlastníka nemovitosti a o přípravách návrhu smlouvy o výstavbě, jež měl žalovaný obdržet k připomínkování, o žádosti o stavební povolení pro půdní nástavby, o připravovaných smlouvách o převodu bytů do vlastnictví, na kterých se žalobkyně spolupodílela.

Na členské schůzi dne 18. 6. 2008 přednesli členové představenstva, že ztratili důvěru ve schopnosti

žalobkyně realizovat půdní vestavbu, obávali se ne odbornosti provádění prací, namítali zdlouhavou komunikaci. Zejména měli pochybnosti o objektivnosti a rozsahu rozpočtu, jež předložila žalobkyně. Ukázalo se však, že rozsah požadovaných prací v rámci rekonstrukce zpracovaný žalovaným (O. N.) neodpovídal zadání podle poptávkového řízení z března 2007, byl doplněn o práce, které nikdy nebyly předmětem nabídky žalobkyně, jak bylo rozvedeno v e-mailové komunikaci mezi pracovníkem žalovaného a právní zástupkyní žalobkyně. Žalovaný však setrval na svém požadavku předložit podrobný rozpis požadovaných stavebních prací a záruk zajišťujících, že práce budou provedeny ve sjednaném rozsahu a kvalitě, a neakceptoval ani další návrhy ze strany žalobkyně (ručení směnkou, poskytnutí zástavy nebo odkoupení půdních prostor), které byly předneseny zástupci žalobkyně na členské schůzi dne 9. 7. 2008. Jednání se žalobkyní byla přerušena a v listopadu 2008 byla jednání definitivně ukončena s tím, že rekonstrukci společných prostor bude provádět jiný investor. Žalobkyni vznikly v souvislosti s přípravou podkladů pro realizaci výstavby náklady; žalobou požaduje náklady vynaložené na zpracování zaměření půdního prostoru, střechy a vypracování studie včetně konzultací s dotčenými orgány státní správy (DOSS), za zpracování dokumentace pro sloučené územní a stavební řízení, za inženýrskou činnost pro územní rozhodnutí a stavební povolení, za přípravné práce - zaměření a průzkum spec. profesí a za zaměření bytů, celkem 311 884 Kč, přičemž částku 25 884 Kč za zaměření bytů žalovaný uznal. Znalecký ústav (VUT v Brně, fakulta stavební) ve znaleckém posudku č. 168/2018 ze dne 31. 1. 2019 konstatoval, že všechny fakturované částky spadají do intervalu možného rozpětí cen a jsou cenami obvyklými.

Po právní stránce soud prvního stupně aplikoval s ohledem na § 3079 odst. 1 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „o. z.“), příslušná ustanovení (konkrétně § 415 a § 420) zákona č. [40/1964](#) Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2012, (dále jen „obč. zák.“). Soud v souladu s rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 11. 10. 2006, sp. zn. 29 Odo 1166/2004, věc posuzoval podle § 415 obč. zák., neboť občanský zákoník, ani obchodní zákoník, institut předšmluvní odpovědnosti neupravují. Shrnuje předpoklady vzniku odpovědnosti za škodu, které v případě předšmluvní odpovědnosti spočívají v tom, že konkrétní osoby zahájily jednání o uzavření určité smlouvy a tato jednání dospěla do stádia, kdy jedna ze stran byla v důsledku jednání druhé strany v dobré víře, že předpokládaná smlouva bude uzavřena. Dalším předpokladem je, že k ukončení jednání o uzavření smlouvy přistoupila jedna strana, aniž k tomu měla legitimní důvod. Jde-li o majetkovou újmu spočívající ve vynaložení nákladů v souvislosti s jednáním o uzavření smlouvy a přípravou návrhu smlouvy, vznikají potenciálním smluvním partnerům zpravidla náklady, jejichž povaha závisí na typu předpokládané smlouvy, s jejichž vynaložením musí zpravidla počítat bez ohledu na to, zda zamýšlená smlouva bude nakonec uzavřena či nikoli. Vynaložení těchto „obvyklých“ provozních nákladů přitom za odškodnitelnou majetkovou újmu ve smyslu § 420 obč. zák. považovat nelze. Oproti tomu v případě vynaložení nákladů, které nelze považovat za - pro uzavření smlouvy konkrétního typu - běžné (obvyklé), a jejichž potřeba vyvstala v důsledku specifických požadavků druhé strany, nelze vyloučit možnost jejich posouzení jako škody podle § 420 obč. zák.

Soud prvního stupně dospěl k závěru, že žalobkyně mohla legitimně očekávat, že s ní žalovaný smlouvu o výstavbě uzavře, a to s ohledem na to, že vyhrála poptávkové řízení a následně byla zahájena jednání směřující k uzavření smlouvy o výstavbě. Vzhledem k legitimnímu očekávání uzavření smlouvy žalobkyně vynaložila náklady na zpracování potřebných technických dokumentací (zpracování zaměření půdního prostoru, střechy a vypracování studie včetně konzultací s DOSS; zpracování dokumentace pro sloučené územní a stavební řízení; inženýrská činnost pro územní rozhodnutí a stavební povolení; přípravné práce - zaměření a průzkum spec. profesí; zaměření bytů). Soud uzavřel, že uvedené náklady nelze považovat za náklady obvyklé (běžné) v souvislosti s očekáváním uzavření smlouvy o výstavbě. Soud vyložil, že za obvyklé náklady spojené s očekáváním uzavření smlouvy, považuje náklady žalobkyně na vypracování obecné nabídky na projekt rekonstrukce budovy žalovaného, na základě které žalobkyně vyhrála poptávkové řízení žalovaného,

náklady na vypracování detailního rozpočtu žalobkyně a náklady na vypracování návrhu smlouvy o výstavbě, které žalobkyně taktéž vynaložila a které však nejsou předmětem tohoto řízení. Předmětem řízení jsou prvně vypočtené náklady na zpracování potřebných technických dokumentací, které žalobkyně vynaložila, a ohledně nich soud dospěl k závěru, že nejde o obvyklé náklady a jejich vynaložení bylo účelné a nezbytné, neboť měly sloužit jako podklady pro plánovanou rekonstrukci budovy, která měla být uskutečněna na základě smlouvy o výstavbě, jejíž uzavření žalobkyně legitimně očekávala. Uvedené náklady byly vynaloženy v obvyklé výši. Soud prvního stupně uvedl, že část těchto nákladů (náklady na zaměření bytů) žalovaný uznal s tím, že na tomto výdaji se s žalobkyní dohodl. Z tohoto postoje žalovaného pak soud prvního stupně dovodil, že žalovaný musel být srozuměn s tím, že žalobkyně v souvislosti s očekávaným uzavřením smlouvy o výstavbě začala činit úkony a vynakládat výdaje s tím spojené, když žalovaný současně netvrdil, ani neprokázal, že ohledně potřeby zaměření bytů coby výdaje vynaloženého žalobkyní se s žalobkyní dohodl mimo rámec jednání o smlouvě o výstavbě. Soud proto uzavřel, že žalovaný ukončil jednání o uzavření smlouvy o výstavbě bez legitimního důvodu a došlo k naplnění všech předpokladů odpovědnosti za škodu podle § 420 obč. zák., proto žalobě v plném rozsahu vyhověl.

K odvolání žalovaného Vrchní soud v Praze jako soud odvolací rozsudkem ze dne 3. 11. 2020, č. j. 4 Cmo 240/2019-340, 4 Cmo 241/2019, potvrdil rozsudek soudu prvního stupně a rozhodl o nákladech řízení. Odvolací soud se ztotožnil se skutkovým stavem zjištěným soudem prvního stupně i s jeho právním hodnocením a v podrobnostech odkázal na odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně. Odvolací soud uvedl, že soud prvního stupně správně aplikoval na odpovědnost za škodu porušením předmluvní povinnosti ustanovení § 415 a § 420 obč. zák., a uzavřel, že žalobkyně důvodně předpokládala a byla v dobré víře, že smlouva bude uzavřena, a žalovaný jednání o uzavření smlouvy ukončil bez legitimního důvodu, přičemž mu muselo být známo, že žalobkyni vznikají i výdaje, které nejsou běžné a obvyklé. K argumentu žalovaného, že pro posouzení nákladů jako škody nepostačuje jejich neobvyklost, ale přistupuje další podmínka spočívající v tom, že náklady byly vynaloženy v důsledku specifických požadavků druhé strany a že žalovaný takový požadavek nevznášel, odvolací soud uvedl, že v posuzované věci byl „specifický požadavek objednatele“ naplněn automaticky a bez potřeby výslovně takový požadavek vznášet, a to samotným charakterem připravované smlouvy jako smlouvy o výstavbě a nezbytností řady úkonů nutných k tomu, aby posléze mohla být taková smlouva uzavřena.

Rozsudek odvolacího soudu napadl žalovaný včasně podaným dovoláním, jehož přípustnost spatřoval podle § 237 o. s. ř. v tom, že napadené rozhodnutí závisí na řešení otázky hmotného práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu. Dovolatel namítal, že rozsudek odvolacího soudu je v rozporu s rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 11. 10. 2006, sp. zn. 29 Odo 1166/2004; konkrétně rozpor s tímto rozsudkem spatřoval v závěru odvolacího soudu, že „specifický požadavek objednatele“ byl naplněn automaticky a bez potřeby výslovně takový požadavek vznášet, a to samotným charakterem smlouvy. Dovolatel poukázal na to, že Nejvyšší soud v judikatuře akcentuje, že potenciálním smluvním partnerům vznikají zpravidla náklady, jejichž povaha a výše závisí na charakteru předpokládané smlouvy, s jejichž vynaložením musí počítat bez ohledu na to, zda zamýšlená smlouva bude nakonec uzavřena či nikoli. Tyto náklady nelze považovat za odškodnitelnou majetkovou újmu ve smyslu § 420 obč. zák. Oproti tomu v případě vynaložení nákladů, které nelze považovat – pro uzavření smlouvy konkrétního typu – za běžné (obvyklé), a jejichž potřeba vyvstala v důsledku specifických požadavků druhé strany, nelze vyloučit možnost jejich posouzení jako škody podle § 420 obč. zák. Dovolatel shrnul, že citovaný rozsudek tedy rozeznává toliko náklady obvyklé a náklady, které nelze pro daný typ smlouvy považovat za obvyklé, a jejichž potřeba vyvstala v důsledku specifických požadavků druhé strany. A automatickým naplněním specifického požadavku objednatele se citované rozhodnutí Nejvyššího soudu nezmiňuje. Odvolací soud tak podle názoru dovolatele vytvořil další druh nákladů, které jsou dány jaksi automaticky, patrně někde mezi náklady obvyklými a náklady neobvyklými, které však nepožadují vznesení

specifického požadavku druhé strany.

Dovolatel namítal, že není zřejmé, z jakého důkazu dospěly soudy k závěru o tom, že žalovanému muselo být známo, že žalobkyni vznikají výdaje a že se jedná i o výdaje, které nejsou běžné a obvyklé. Dovolatel se závěrem soudů souhlasil potud, že se jednalo o výdaje, které nejsou běžné a obvyklé. Poukázal ovšem na to, že podle rozsudku Nejvyššího soudu u nákladů, které nejsou běžné a obvyklé, nepostačuje pouze tato jejich vlastnost, ale musí přistoupit i další okolnost pro možnost jejich posouzení jako škody, a to, že jejich potřeba vyvstala v důsledku specifických požadavků druhé strany, tj. žalovaného. Dovolatel namítal, že jestliže specifický požadavek objednatele byl naplněn automaticky samotným charakterem připravované smlouvy, jak uzavřel odvolací soud, pak se muselo jednat o náklady obvyklé, když vyplývají ze samotného charakteru připravované smlouvy, a v takovém případě by na ně neměla žalobkyně nárok. Případně závěr odvolacího soudu stírá rozdíl mezi obvyklými a specifickými náklady, když by pro specifické náklady odpadla právě příčina jejich vzniku spočívající v požadavku druhé strany. Dovolatel rovněž namítal, že je rozhodnutí odvolacího soudu překvapivé, neboť v rozsudku soudu prvního stupně není obsažen závěr, že specifický požadavek objednatele byl naplněn automaticky, k němuž dospěl až odvolací soud. Dovolatel rovněž namítal, že odvolací soud se nevypořádal s výše citovaným rozsudkem Nejvyššího soudu, na nějž poukazyval v odvolání, a porušil tím dovolatelovo právo na spravedlivý proces. Dovolatel závěrem navrhl, aby dovolací soud napadené rozhodnutí změnil tak, že žaloba se zamítá a žalobkyni se ukládá náhrada nákladů řízení.

Žalobkyně se k dovolání nevyjádřila.

Nejvyšší soud jako soud dovolací postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 30. září 2017 (viz čl. II zákona č. [296/2017](#) Sb.), dále jen „o. s. ř.“. Po zjištění, že dovolání podala osoba oprávněná zastoupená advokátem (§ 241 odst. 1 o. s. ř.), Nejvyšší soud posuzoval, zda je dovolání přípustné.

Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání je přípustné, ovšem není důvodné.

Napadené rozhodnutí závisí na řešení otázky, jak vykládat pojem „náklady, které nejsou pro uzavření smlouvy konkrétního typu obvyklé a jejichž potřeba vyvstala v důsledku specifických požadavků druhé strany.“ Tato otázka nebyla v rozhodovací praxi dovolacího soudu dosud vyřešena. Dosavadní judikatura totiž při posuzování odškodnitelných nákladů u předsmuvní odpovědnosti (viz rozhodnutí citovaná níže) sice pracuje s pojmem „náklady, jejichž potřeba vyvstala v důsledku specifických požadavků druhé strany“, ovšem obsah tohoto pojmu nebyl dosud v rozhodovací praxi blíže rozveden.

Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 11. 10. 2006, sp. zn. 29 Odo 1166/2004, dospěl ohledně majetkové újmy vzniklé vynaložením nákladů v souvislosti s jednáním o uzavření smlouvy k závěru, že potenciálním smluvním partnerům zpravidla vznikají náklady, jejichž povaha a výše závisí na typu předpokládané smlouvy, s jejichž vynaložením musí počítat bez ohledu na to, zda zamýšlená smlouva bude nakonec uzavřena či nikoliv. Vynaložení těchto „obvyklých“ provozních nákladů přitom za odškodnitelnou majetkovou újmu ve smyslu ustanovení § 420 obč. zák. považovat nelze. Oproti tomu v případě vynaložení nákladů, které nelze považovat za - pro uzavření smlouvy konkrétního typu -

běžné (obvyklé), a jejichž potřeba vyvstala v důsledku specifických požadavků druhé strany, nelze vyloučit možnost jejich posouzení jako škody podle výše odkazovaného ustanovení.

V rozhodovací praxi navazující na výše citované rozhodnutí (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 4. 2013, sp. zn. 23 Cdo 951/2011, dále rozsudek ze dne 31. 3. 2015, sp. zn. 23 Cdo 903/2013, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2018, sp. zn. 25 Cdo 1486/2017) jsou opět „náklady, jejichž potřeba vyvstala v důsledku specifických požadavků druhé strany,“ zmiňovány, ovšem bez bližšího rozvedení tohoto pojmu. Pro nyní řešenou věc je ovšem podstatné uvedený pojem rozvést, a to pro posouzení, zda žalobkyní požadovanou částku lze považovat za odškodnitelné náklady; tedy náklady, které jednak nejsou pro daný smluvní typ obvyklé, a jednak jejich potřeba vyvstala v důsledku specifických požadavků druhé strany.

Nejvyšší soud předesílá, že rozlišování, zda konkrétní náklady spadají mezi obvyklé provozní náklady, které nelze podle výše citovaného judikátu považovat za odškodnitelnou újmu, či zda jde o odškodnitelné neobvyklé náklady, jejichž potřeba vyvstala v důsledku specifických požadavků druhé strany, bude záviset na konkrétních okolnostech každého případu. Povaha a výše obvyklých nákladů závisí na konkrétním typu smlouvy, o jejímž uzavření strany jednají; konkrétně lze v případě smlouvy o dílo demonstrativně uvést například náklady na vypracování nabídky, návrhu smlouvy, návrhu rozpočtu apod. Pojem obvyklých nákladů, které se podle výše citované rozhodovací praxe v rámci předšmluvní odpovědnosti neodškodňují, ovšem nelze vykládat extenzivně, neboť jde pouze o takové náklady, s jejichž vynaložením musela potenciální smluvní strana počítat, ať už bude smlouva uzavřena či nikoli. Půjde tedy skutečně jen o nezbytné administrativní náklady, jejichž vynaložení lze očekávat u smlouvy určitého typu, nikoli o náklady spojené s přípravou realizace konkrétní vyjednávané smlouvy mezi potenciálními kontrahenty. Dalším judikatorním kritériem pro rozlišování odškodnitelných a neodškodnitelných nákladů je kromě posuzování jejich (ne)obvyklosti rovněž zohlednění toho, zda náklady vznikly v důsledku specifických požadavků druhé strany.

Závěr, že potřeba určitých nákladů vyvstala v důsledku specifických požadavků druhé strany, nemůže být vykládán tak, že o odškodnitelné náklady jde pouze tehdy, byly-li vynaloženy pouze na základě výslovného pokynu druhé potenciální smluvní strany. Kritérium požadující, aby potřeba nákladů vyvstala v důsledku specifických požadavků druhé strany, může být naplněno již tím, že jedna z potenciálních smluvních stran zahájí činnost potřebnou k zajištění podmínek pro realizaci projektu, který mezi sebou strany vyjednávají, a druhá potenciální smluvní strana je s tím srozuměna.

Při aplikaci výše uvedených závěrů na řešený případ je třeba uzavřít, že náklady uplatněné žalobkyní představují neobvyklé náklady, jejichž potřeba vyvstala v důsledku specifických požadavků druhé potenciální smluvní strany, neboť žalobkyně požadovala náklady vynaložené na zajištění specifické technické dokumentace potřebné k realizaci vyjednávaného projektu. Nejednalo se tedy o obvyklé náklady, s jejichž vynaložením by žalobkyně jako potenciální zhotovitel musela počítat bez ohledu na to, zda smlouva bude uzavřena či nikoli. Požadavek, aby potřeba nákladů vyvstala v důsledku specifických požadavků druhé strany, je pak v řešené věci naplněn tím, že ze skutkového stavu zjištěného soudem prvního stupně vyplývá, že žalovaný musel být srozuměn s tím, že žalobkyně začala činit úkony v souvislosti s očekávaným uzavřením smlouvy o výstavbě a vynakládat výdaje s tím spojené. Srozumění žalovaného s tím, že žalobkyně již začala činit úkony v souvislosti s očekávaným uzavřením smlouvy, vyplývá ze skutečnosti, že žalovaný v řízení uznal náklady na zaměření bytů s tím, že se na tomto výdaji s žalobkyní dohodl, avšak v řízení dále netvrdil a neprokázal, že by se na výdaji na zaměření bytů s žalobkyní dohodl mimo rámec jednání směřujících k uzavření smlouvy o výstavbě (viz bod 36. odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně).

Z výše uvedeného vyplývá, že pojem „náklady, jejichž potřeba vyvstala v důsledku specifických požadavků druhé strany“, nelze vykládat tak, že jde pouze o náklady, k jejichž vzniku dala druhá

strana výslovný pokyn, nýbrž je třeba tento pojem vykládat s ohledem na konkrétní okolnosti případu i tak, že tyto náklady mohou vzniknout zahájením činností potřebných k realizaci projektu, o němž potenciální smluvní strany jednají, a s jejichž zahájením byla druhá smluvní strana srozuměna. Nejvyšší soud považuje za potřebné zdůraznit, že uvedené závěry se vztahují pouze k problematice předšmluvní odpovědnosti judikované v režimu dnes již neúčinné právní úpravy zákona č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník, ve znění účinném k 31. 12. 2013. Zákon č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, již institut předšmluvní odpovědnosti výslovně upravuje a podle této právní úpravy se již neuplatní dělení na neodškodnitelné obvyklé náklady a na neobvyklé náklady, jejichž potřeba vyvstala v důsledku specifických požadavků druhé strany a které se odškodňují (viz např. Hulmák, M. a kol.: Občanský zákoník V. Závazkové právo. Komentář k § 1729. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s 64.)

Nejvyšší soud připouští, že formulace odvolacího soudu o tom, že specifický požadavek objednatele byl naplněn automaticky samotným charakterem smlouvy, není přesná, a může čtenáři implikovat smíšené pojmy obvyklých, tj. neodškodnitelných nákladů a nákladů, které nejsou obvyklé ve smyslu výše citovaných judikatorních závěrů. Tato formulační nepřesnost však nezpůsobuje věcnou nesprávnost závěrů rozsudku odvolacího soudu. Tím spíše, že odvolací soud v podrobnostech odkázal na odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně, který se s posouzením obvyklých a neobvyklých nákladů dostatečně vypořádal (viz bod 36 rozsudku soudu prvního stupně).

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší soud shledal dovolání přípustným, zabýval se v souladu s § 242 odst. 3 o. s. ř. také vadami řízení, konkrétně dovolatelem namítanou překvapivostí napadeného rozhodnutí. Skutečnost, že odvolací soud v odůvodnění rozsudku reaguje na argumentaci odvolatele a doplňuje shodné právní posouzení soudu prvního stupně o další argument, který není obsažen v rozsudku soudu prvního stupně, nemůže samo o sobě způsobit překvapivost rozhodnutí. K překvapivosti rozhodnutí obecně viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 6. 2007, sp. zn. IV. ÚS 321/07. Stejně tak je nedůvodná i dovolatelova námitka porušení jeho práva na spravedlivý proces, která měla spočívat v tom, že se odvolací soud nevypořádal s jeho odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 10. 2006, sp. zn. 29 Odo 1166/2004. Ačkoli odvolací soud uvedený rozsudek Nejvyššího soudu výslovně necitoval, je z odůvodnění jeho rozsudku i z odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně, s nímž se odvolací soud zcela ztotožnil, zřejmé, že ze závěrů citovaného rozsudku Nejvyššího soudu soudy obou stupňů vycházely a při řešení otázky odškodnitelných nákladů se od něj neodchýlily.

Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí je správné, dovolací soud dovolání žalovaného podle § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl.

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušování řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)

- [Valná hromada](#)
- [Ustanovení zástupce](#)
- [Náhrada škody](#)